

Sygn. akt XVII AmE 179/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 09 lutego 2023 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie, XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący –	Sędzia Sądu Okręgowego Małgorzata Brzozowska
Protokolant –	stażysta Dominika Zajdowska

po rozpoznaniu w dniu 09 lutego 2023 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania **(...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w B.**

przeciwko **Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki**

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 26 sierpnia 2022 r. znak: (...)

1. oddala odwołanie;
2. zasądza od odwołującego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 720,00 zł (siedemset dwadzieścia złotych) złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Małgorzata Brzozowska

Sygn. akt XVII AmE 179/22

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 09 lutego 2023 r.

Decyzją z dnia 26 sierpnia 2022 r. znak: (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 48 w zw. z art. 56 ust. 2h pkt 8 i ust. 6 w zw. z art. 43e ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz.U. z 2019 r., poz. 755 ze zm., dalej też Prawo energetyczne) oraz w zw. z art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r., poz. 2096 ze zm.) orzekł, że:

1. przedsiębiorca (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w B. naruszył art. 43e ustawy Prawo energetyczne w ten sposób, że:
a/ nie przekazał w terminie informacji, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie zakończenia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...),

b/ nie przekazał w terminie informacji, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie zakończenia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...),

c/ nie przekazał w terminie informacji, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...),

d/ nie przekazał w terminie informacji, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...),

e/ nie przekazał w terminie informacji, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...),

f/ przekazał nieprawdziwą informację, o której mowa w powołanym przepisie w zakresie rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...).

2. za działanie opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości 10.000,00 zł za każde opisane działanie tj. w łącznej wysokości 60.000,00 zł,

3. na podstawie art. 105 k.p.a. umorzył postępowanie administracyjne w zakresie dotyczącym możliwości naruszenia przez przedsiębiorcę (...) sp. z o.o. sp.k. art. 43 e ustawy Prawo energetyczne poprzez brak przekazania w terminie informacji w zakresie zakończenia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...).

Odwołanie od całości decyzji wniósł (...) sp. z o.o. sp.k. zarzucając jej: naruszenie:

- art. 7 oraz art. 77 § 1 k.p.a. i 78 k.p.a. w związku z art. 30 ust. 1 Prawa energetycznego polegające na braku dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego i wyczerpującego zebrania i rozpatrzenia całego materiału dowodowego,

- art. 7a § 1 k.p.a. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i nierozstrzygnięcie na korzyść strony ewentualnych wątpliwości odnośnie stanu faktycznego prawnej,

- art. 8 k.p.a. poprzez prowadzenie postępowania w sposób sprzeczny z zasadą pogłębiania zaufania stron do organów władzy publicznej,

- naruszenie art. 43e ust. 1 Prawa energetycznego poprzez brak posługiwania się przez organ jednolitą wykładnią przepisu i niejednolitą praktyką w zakresie uwzględniania wniosku o wpis autocystern do rejestru infrastruktury ciekłych,

- naruszenie art. 56 ust. 2h pkt. 8 ustawy Prawo energetyczne poprzez określenie wymiaru kary w wysokości 10.000,00 zł jednostkowo do każdej z cystern, w sytuacji gdy wykładania tego przepisu nie wyjaśnia pojęcia infrastruktury paliw ciekłych, co może skutkować wymierzeniem jednostkowej kary do taboru samochodowego służącego dystrybucji paliw,

- art. 56 ust. 1 pkt. 48 w zw. z art. 56 ust. 6a Prawa energetycznego polegające na dokonaniu błędnej oceny przesłanek wymiaru kary, w szczególności stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz możliwości Przedsiębiorcy, co w konsekwencji doprowadziło do wymierzenia kary w wysokości zbyt wygórowanej i nieproporcjonalnej do czynów Spółki, a także doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych polegającego na nieuwzględnieniu zawinienia spółki w celu ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary.

Wobec podniesionych zarzutów odwołujący wniósł o:

- uchylenie zaskarżonej decyzji,

ewentualnie

- zmianę decyzji poprzez zmniejszenie wysokości kary lub odstąpienie od wymierzenia kary,

w każdym zaś przypadku o zasądzenie od Prezesa URE na rzecz odwołującego kosztów postępowania sądowego.

Prezes Urzędu w odpowiedzi na odwołanie podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego (k. 43).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa została wpisana do Krajowego rejestru Sądowego pod nr (...) w dniu 21 lutego 2018 r.

W dniu 05 maja 2022 r. w Krajowym Rejestrze Sądowym ujawniono zmianę nazwy spółki na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa.

Dowód; odpis z KRS k. 29-34

Na podstawie decyzji Prezes Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 lipca 2018 r. znak (...) udzielono (...) sp. z o.o. sp.k. z siedzibą B. (później (...) sp. z o.o. sp.k.) koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od dnia 30 lipca 2018 r. do dnia 31 grudnia 20203 r.

Powyższa decyzja była następnie zmieniana decyzjami:

- z dnia 10 grudnia 2018 r. znak (...)

- z dnia 06 września 2019 r. znak (...)

Dowód: decyzja z 06 września 2019 r. znak (...)

administracyjnych,

okoliczności bezsporne

Pismem z dnia 03 sierpnia 2018 r., które wpłynęło do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 07 sierpnia 2018 r., (...) sp. z o.o. sp.k. (później (...) sp. z o.o. sp.k.) przesłała informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzenia działalności. Zgłoszenie to dotyczyło zgłoszenia rozlewni gazu – 8 zbiorników.

Następnie w dniu 05 października 2018 r. spółka dokonała aktualizacji zgłoszenia rozlewni gazu – 10 zbiorników.

Dowód: zgłoszenie z dnia 03 sierpnia 2018 r. k. 9-10,

zgłoszenie z dnia 05 października 2018 r. k. 11

Kolejne zgłoszenie dotyczące aktualizacji informacji nastąpiło pismem z dnia 20 grudnia 2018 r., które wpłynęło do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 28 grudnia 2018 r.

W zgłoszeniu tym podano aktualne informacje dotyczące rozlewni gazu (nadziemnej i podziemnej), a także dokonano zgłoszenia posiadanych środków transportu – autocystern. Zgłoszenie to obejmowało m.in. zgłoszenie cysterny:

- o nr rej. (...),

- o nr rej. (...).

Dowód: zgłoszenie z dnia 20 grudnia 2018 r. k. 12-14.

Cysterna o nr rej. (...) została w dniu 06 marca 2020 r. sprzedana przez (...) sp. z o.o. sp.k. (później (...) sp. z o.o. sp.k.) na rzecz Ł. W..

Dowód: faktura VAT nr (...) k. 3

Cysterna o nr rej. (...) została w dniu 21 września 2020 r. sprzedana przez (...) sp. z o.o. sp.k. (później (...) sp. z o.o. sp.k.) na rzecz K. O..

Dowód: faktura VAT nr (...) k. 3

Informacja o zakończeniu eksploatacji cystern o nr rej. (...) została przekazana przez (...) sp. z o.o. sp.k. (później (...) sp. z o.o. sp.k.) do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki formularzem z dnia 20 kwietnia 2022 r.

Dowód: zgłoszenie z dnia 20 kwietnia 2022 r. k. 17-18

(...) sp. z o.o. sp.k. (później (...) sp. z o.o. sp.k.) dokonała włączenia do użytkowania pojazdy:

- o nr rej. (...) – w dniu 16 marca 2021 r.

- o nr rej. (...) – w dniu 10 września 2020 r.,

- o nr rej. (...) – w dniu 29 lipca 2021 r.

Dowód: pismo z dnia 28 czerwca 2022 r. k. 2 akt administracyjnych,

okoliczności bezsporne

Informacja o rozpoczęciu eksploatacji powyższych środków transportu paliw ciekłych została przekazana Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki formularzem z dnia 20 kwietnia 2022 r.

Dowód: zgłoszenie z dnia 20 kwietnia 2022 r. k. 17-18

Formularzem z dnia 20 kwietnia 2022 r. (...) sp. z o.o. sp.k. (poprzednio (...) sp. z o.o. sp.k.) dokonała zgłoszenia do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki rozpoczęcia eksploatacji pojazdu o nr rej. (...).

Pismem z dnia 19 maja 2022 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wezwał (...) sp. z o.o. sp.k. do wskazania terminu rozpoczęcia włączenia do użytkowania tej cysterny drogowej wraz z przedstawieniem dowodów poświadczających tę okoliczność.

Pismem z dnia 28 czerwca 2022 r. (...) sp. z o.o. sp.k. poinformowała, że pojazd ten nie stanowi jej własności i nie powinien zostać zgłoszony jako włączony do eksploatacji.

Dowód: wezwanie z dnia 19 maja 2022 r. k. 1 akt administracyjnych,

pismo z dnia 28 czerwca 2022 r. k. 2 akt administracyjnych,

zgłoszenie z dnia 20 kwietnia 2022 r. k. 17-18

Pismem z dnia 25 lipca 2022 r. skierowanym do Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki, (...) sp. z o.o. sp.k. (poprzednio (...) sp. z o.o. sp.k.) wyjaśniła, że brak zgłoszeń dotyczących pojazdów o nr rej. (...) związany był z niewywiązaniem się z obowiązków spoczywających na pracowniku J. K..

Dowód: pismo z dnia 25 lipca 2022 r. k. 35 akt administracyjnych

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone w toku postępowania oraz załączone do akt postępowania administracyjnego dokumenty. Ustalenia w zakresie treści zgłoszenia dokonane formularzem z dnia 20 kwietnia 2022 r. dokonane zostały na podstawie treści uzasadnienia decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 26 sierpnia 2022 r., mając na uwadze normę art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c.

Na rozprawie w dniu 09 lutego 2023 r. Sąd pominął wniosek dowodowy odwołującej przedstawiony w piśmie z dnia 25 stycznia 2023 r., mając na uwadze wyjaśnienia co do historii ewidencji infrastruktury środków transportu przedstawione przez pełnomocnika pozwanego w piśmie z dnia 03 stycznia 2023 r. Dla rozstrzygnięcia sprawy znaczenie miały aktualne wpisy dotyczące poszczególnych, będących przedmiotem decyzji Prezesa Urzędu, cystern drogowych. Dla rozstrzygnięcia, poza zgłoszonymi cysternami, nie miały znaczenia inne pojazdy. Ewentualna historia zgłoszeń, wobec jednoznacznego brzmienia obowiązujących przepisów w kontekście ewentualnej „polityki Prezesa Urzędu”, była nadto nieistotna dla rozstrzygnięcia.

Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2022 r. strona odwołująca, która nie była w sprawie reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, została pouczone w trybie art. 210 § 2¹ k.p.c. Żadne zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. w związku z postanowieniami Sądu nie zostały zgłoszone.

Dla ustalenia stanu faktycznego nie miały także znaczenia kopie dokumentów i wydruki załączone przez odwołującego do pisma z dnia 25 stycznia 2023 r. Dotyczyły one bądź to okoliczności bezspornych i wykazanych innymi dokumentami (zgłoszenie z kwietnia 2022 r.), albo nie mające żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia (historia późniejszych, nieobjętych kognicją Sądu zgłoszeń).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podstawę wydanej decyzji stanowił art. 56 ust. 1 pkt 48 w zw. z art. 43e ustawy Prawo energetyczne. Pierwszy ze wskazanych przepisów reguluje, że karze pieniężnej podlega ten kto nie przekazuje w terminie informacji, lub przekazuje nieprawdziwe informacje, o których mowa w art. 43e ustawy. Z kolei przepis wskazany in fine zakłada, iż przedsiębiorstwo energetyczne wykonujące działalność polegającą na wytwarzaniu paliw ciekłych, magazynowaniu lub przeladunku paliw ciekłych, przesyłaniu lub dystrybucji paliw ciekłych, obrocie paliwami ciekłymi, w tym obrocie nimi z zagranicą, a także podmiot przywożący, przekazują do Prezesa URE informacje o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury.

Treść odwołania wskazuje, iż zaskarżona została cała decyzja z dnia 26 sierpnia 2022 r. Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki. Decyzja ta swą treścią obejmowała ustalenie, że przedsiębiorca (...) sp. z o.o. sp.k. nie zachował terminu na złożenie sprawozdania, o którym mowa w art. 43e ustawy Prawo energetyczne w odniesieniu do przekazania w terminie informacji w zakresie zakończenia i rozpoczęcia eksploatacji wyszczególnionych cystern drogowych, a nadto przekazał informacje nieprawdziwe. Ponadto w pkt 3 decyzji umorzono postępowanie administracyjne w zakresie dotyczącym możliwości naruszenia przez przedsiębiorcę (...) sp. z o.o. sp.k. art. 43 e ustawy Prawo energetyczne poprzez brak przekazania w terminie informacji w zakresie zakończenia eksploatacji cysterny drogowej o numerze rejestracyjnym (...).

Zarzuty odwołania podzielić można na te odnoszące się do naruszenia przepisów kodeksu postępowania administracyjnego i do naruszenia przepisów ustawy Prawa energetycznego. Sąd w pierwszej kolejności odniesienie się do zarzutów dotyczących prawa materialnego.

Pierwszy z zarzutów grupy prawa materialnego odnosił się do naruszenia art. 43e ustawy poprzez brak posługiwania się przez organ jednolitą wykładnią przepisu i niejednolitą praktyką w zakresie uwzględniania wniosku o wpis autocystern do rejestru infrastruktury paliw ciekłych. W uzasadnieniu tegoż zarzutu podniesiono, że Urząd Regulacji Energetyki zamiennie wskazuje, że wpisowi do rejestru podlegają wszystkie środki transportu lub tylko te, które posiadają system wydawania paliwa.

W kontekście powyższego Sąd wyjaśnia, że treść przywołanego przepisu jest jasna i nie wymaga szczególnej interpretacji. Norma zobowiązuje przedsiębiorstwa energetyczne do przekazywania do Prezesa URE informacji o rodzajach i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych wykorzystywanej do prowadzonej działalności w terminie 7 dni od dnia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury lub trwałego zaprzestania eksploatacji tej infrastruktury. Definicja legalna pojęcia infrastruktury paliw ciekłych zawarta została w art. 3 pkt 10d ustawy który reguluje, że chodzi tu o instalację wytwarzania, magazynowania i przeładunku paliw ciekłych, rurociąg przesyłowy lub dystrybucyjny paliw ciekłych, stację paliw ciekłych, a także środek transportu paliw ciekłych. Z kolei pojęcie środka transportu paliw ciekłych zostało wyjaśnione w art. 3 pkt 10j ustawy gdzie wskazano, że środkiem tym jest cysterna drogową, cysterna kolejowa, cysterna kontenerowa lub statek przystosowane do załadunku, transportu i rozładunku paliw ciekłych, wykorzystywane do sprzedaży paliw ciekłych bezpośrednio odbiorcom końcowym na podstawie koncesji, o których mowa w art. 32 ust. 1 pkt 1 i 4, lub do przywozu paliw ciekłych na podstawie wpisu do rejestru, o którym mowa w art. 32a ustawy. Przywołane definicje legalne są silnymi dyrektywami wykładni, narzuconymi przez samego ustawodawcę. Są zatem wyrazem autentycznej wykładni prawa i stanowią bezwzględnie obowiązujące dyrektywy interpretacyjne dla organu stosującego i podmiotów, których dotyczą. Oznacza to, iż niedopuszczalne jest inne rozumienie infrastruktury paliw ciekłych, a dalej środka ich transportu, zarówno przez Prezesa Urzędu, Sąd orzekający meriti, jak i odwołującą spółkę. Ewentualna inna wykładnia dokonywana przez organ, nie przesądzając iż faktycznie taka miała miejsce, w żadnym wypadku nie wiąże Sądu. Rozpoznając odwołanie od decyzji Prezesa Urzędu Sąd jest bowiem związany jedynie przepisami prawa i obowiązany jest stosować reguły języka prawnego wyrażone w definicjach legalnych (zob. Z. Radwański, M. Zieliński [w:] System prawa cywilnego, Wydawnictwo C.H.Beck., t. 1, s. 460.)

Oznacza to, iż obowiązki wynikające z art. 43e ustawy powiązać należy jedynie z cysternami drogowymi przystosowanymi do załadunku, transportu i rozładunku paliw ciekłych, wykorzystywanymi do sprzedaży paliw ciekłych bezpośrednio odbiorcom końcowym na podstawie koncesji. Odwołujący nie podnosił, a tym bardziej nie wykazał, aby cysterny wymienione w decyzji Prezesa Urzędu powyższych wymogów nie spełniały. Oznacza to, że w świetle obowiązujących przepisów prawa obowiązany był w odniesieniu do tych pojazdów wypełnić obowiązki związane ze zgłoszeniem zakończenia i rozpoczęcia ich eksploatacji.

Odnosząc powyższe do materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, a także uwzględniając normę art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c., Sąd uznał, że w sprawie bezspornym było, iż (...) sp. z o.o. sp.k. pismem z dnia 20 grudnia 2018 r. dokonała zgłoszenia m.in. autocysterny V. o nr rej. (...) oraz S. o nr rej. (...) (vide k. 14v akt administracyjnych). Następnie w dniu 20 kwietnia 2022 r. spółka powiadomiła Prezesa Urzędu, że cysterny te zostały wyłączone z eksploatacji (vide k. 17-18v akt administracyjnych). W piśmie datowanym na dzień 28 czerwca 2022 r. odwołująca wyjaśniła przy tym, że pierwsza ze wskazanych cystern została wyłączona z użytkowania w dniu 21 września 2020 r. (vide faktura VAT k. 3 akt administracyjnych), a druga w dniu 06 marca 2020 r. (vide faktura Vat k. 4 akt administracyjnych). Tym samym termin do zawiadomienia Prezesa Urzędu o tej okoliczności upływał kolejno z dniem 28 września 2020 r. i z dniem 13 marca 2020 r. Faktycznie zawiadomienie w tym przedmiocie nastąpiło z opóźnieniem, a tym samym ziszczyły się przesłanki z art. 43e w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 48 ustawy do ukarania odwołującego. Pierwszy z przywołanych przepisów nakłada na przedsiębiorcę energetycznego obowiązek zgłoszenia zakończenia eksploatacji infrastruktury paliw ciekłych.

Jeżeli natomiast chodzi zgłoszenie rozpoczęcia eksploatacji cystern drogowych o numerach rejestracyjnych (...), to zgłoszenie w tym przedmiocie dokonane zostało w dniu 20 kwietnia 2022 r. (vide k. 17-18v akt administracyjnych). Jak wynika z wyjaśnień przedstawionych w piśmie z dnia 28 czerwca 2022 r. włączenie do użytkowania tych pojazdów nastąpiło kolejno w dniu 16 marca 2021 r., 10 września 2020 r. oraz 29 lipca 2021 r. Ustalenia te pozwalają na konstatację, że zgłoszenie w/w pojazdów do eksploatacji nastąpiło z naruszeniem terminu ustawowego. Tym samym również w tym wypadku ziszczyły się przesłanki z art. 43e w zw. z art. 56 ust. 1 pkt 48 ustawy do ukarania odwołującego, jako że pierwszy z przywołanych przepisów nakłada na przedsiębiorcę energetycznego obowiązek zgłoszenia rozpoczęcia eksploatacji infrastruktury paliw ciekłych.

Uzupełniająco wskazać należy, że z twierdzeń strony odwołującej jakoby niezgłoszenie cystern wskazanych w pkt 1) lit. c), d), e) było wynikiem wprowadzenia strony w błąd przez Prezesa Urzędu nie znalazło swego odzwierciedlenia w zgromadzonym materiale dowodowym. Strona odwołująca nie wykazała, aby te konkretne cysterny były zgłaszane do Urzędu, a wycofanie zgłoszenia było wynikiem interwencji pracownika pozwanego. Jak wynika z dokumentów przedstawionych przez Prezesa Urzędu, którym Sąd dał wiarę, pomiędzy 30 kwietnia 2019 r. a 26 kwietnia 2022 r. do Urzędu nie wpłynęły żadne formularze objęte art. 43e ustawy (k. 97). Uwzględniając wskazane przez odwołującą daty rozpoczęcia eksploatacji omawianych pojazdów tj. pojazd o nr rej. (...) – 16 marca 2021 r., (...) – 10 września 2020 r., i (...) – 29 lipca 2021 r., nie sposób przyjąć że pojazdy te były zgłaszane w ustawowym terminie, a następnie na skutek interwencji pracowników pozwanego zgłoszenia te wycofano. Potwierdza to także wydruk z aplikacji Bazy URE 2.0 rekordów dotyczących wskazanych cystern prezentujący pełną historię działań na danym rekordzie. Wynika z nich, że wpisy dotyczące w/w pojazdów nastąpiły w dniu 15 kwietnia 2022 r. (k. 94-96).

Powyższe prowadziło do wniosku, iż twierdzenia przedstawione w uzasadnieniu odwołania, że spółka złożyła wnioski o wpis cystern, a następnie na skutek zaleceń Urzędu otrzymała polecenie ich wykreślenia (k. 20), pozostały gołosłowne. Przedstawione przez pozwanego dokumenty nie potwierdziły powyższego stanowiska spółki. Odwołująca nie zaferowała natomiast innych dowodów, jak np. potwierdzenia dokonanych wcześniej zgłoszeń, które uzasadniałyby przyjętą obronę i skutkowałyby uwzględnieniem zarzutów i żądań odwołania.

Jak wynika z decyzji Prezesa Urzędu w odniesieniu do cysterny drogowej o nr rej. (...), zarzucono odwołującej się spółce przekazanie nieprawdziwej informacji o rozpoczęciu eksploatacji cysterny. Zgłoszenie tegoż pojazdu do Prezesa Urzędu nastąpiło w dniu 20 kwietnia 2022 r. (vide k. 17-18v akt administracyjnych). Następnie (...) sp. z o.o. sp.k. wezwana przez organ do złożenia szczegółowych wyjaśnień, w piśmie z dnia 28 czerwca 2022 r. wskazała, że faktycznie pojazd ten nie stanowi jej własności, wobec czego w ogóle nie powinien zostać zgłoszony. Mamy tu zatem do czynienia z sytuacją, w której wypełniona została dyspozycja przepisu art. 56 ust. 1 pkt 48 ustawy, który stanowi, że karze podlega ten, kto przekazuje nieprawdziwe informacje, o których mowa w art. 43e ustawy.

W odniesieniu do pkt 1 lit f) decyzji Sąd uzupełniająco wskazuje, że chociaż odwołanie wniesiono od całości decyzji, to w przedstawionych zarzutach i ich uzasadnieniu, w ogóle nie odniesiono się do opisanego przewinienia. W szczególności nie wskazano żadnych okoliczności, które mogłyby ekskulpować odpowiedzialność spółki z tego tytułu. Należy natomiast wyjaśnić, że Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów rozpoznaje sprawę w ramach kontradiktoryjnego postępowania, z odwołaniem do zasad rozkładu ciężaru dowodu. Oznacza to, że strona wnosząca odwołanie, kwestionując zasadność wydanej decyzji i wnosząc o jej uchylenie lub zmianę, powinna przedstawić dowody przemawiające za tym żądaniem. W omawianym odwołaniu zabrakło stosownych wniosków dowodowych, a co więc nawet w jego uzasadnieniu nie przedstawiono żadnych okoliczności, które mogłyby przemawiać za uznaniem, że brak było podstaw do ukarania w związku z przekazaniem nieprawdziwej informacji o rozpoczęciu eksploatacji cysterny.

Przedstawione ustalenia rodziły konieczność odniesienia się do drugiego zarzutu dotyczącego prawa materialnego tj. naruszenia art. 56 ust. 2 h pkt 8 ustawy, poprzez określenie wymiaru kary w wysokości 10.000,00 zł jednostkowo do każdej cysterny, w sytuacji gdy wykładnia tego przepisu nie wyjaśnia pojęcia infrastruktury paliw ciekłych, co może skutkować wymierzeniem kary do taboru samochodowego służącego do dystrybucji paliw. Przywołany przepis stanowi, że wysokość kary w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 48 wynosi 10 000 zł oddzielnie dla każdego rodzaju i lokalizacji infrastruktury paliw ciekłych. Przepis ten należy odczytywać łącznie z normą art. 3, która wskazuje co oznaczają użyte w ustawie określenia. Natomiast jak to wskazano już we wstępnej części uzasadnienia, w pkt 10 d zawarto definicję infrastruktury paliw ciekłych i wiążące się z nią wyjaśnienie pojęcia środka transportu paliw ciekłych (pkt 10j). Prowadzi to do rezultatu wykładni, że kara 10.000,00 zł przewidziana jest dla oddzielnie dla każdego rodzaju infrastruktury paliw ciekłych, rozumianego jako środka transportu paliw ciekłych, rozumianego jako cysterna drogowa. Tym samym stwierdzić należy, że na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 48 ustawy nie jest możliwe orzeczenie łącznej kary za braki w złożeniu informacji co do kilku autocystern (taboru samochodów), a analizowany przepis kreuje możliwość nałożenia kary pieniężnej, o jakiej w nim mowa, za każdy brak informacji o rodzaju i

lokalizacji eksploatowanej infrastruktury oraz o zaprzestaniu jej eksploatacji. Przyjęcie poglądu prezentowanego przez odwołującą oznaczałoby w istocie rzeczy, że takim samym czynem podlegającym takiej samej karze byłoby nieprzekazanie informacji o rozpoczęciu lub zakończeniu eksploatacji jednego pojazdu, jak i wielu pojazdów i to niezależnie od czasu zaistnienia podstaw dokonania takiego zgłoszenia.

Ostatni z zarzutów prawa materialnego odnosił się do naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 48 w zw. z art. 56 ust. 6a ustawy poprzez błędną ocenę przesłanek wymiaru kary, w szczególności stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia oraz możliwości finansowych przedsiębiorcy, co doprowadziło do wymierzenia kary zbyt wygórowanej i nieproporcjonalnej do czynów spółki i nieuwzględnieniu stopnia zawinienia spółki w celu ewentualnego odstąpienia od wymierzenia kary.

W kontekście przedstawionego zarzutu w pierwszej kolejności należy wskazać, że określona w art. 56 ust. 1 pkt 48 ustawy kara ma charakter sztywny i wynosi 10.000,00 zł. Oznacza to, iż nie jest możliwe jej obniżenie w uwagi na wystąpienie przesłanek z art. 56 ust. 6 ustawy (zob. np. wyrok Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 23 listopada 2021 r. sygn. akt XVII AmE 310/19, opubl. LEX nr 3306490, z dnia 10 marca 2021 r. sygn. akt XVII AmE 270/19, opubl. LEX nr 3208432). Nie ma możliwości miarkowania tej kary skoro została ona *expressis verbis* wyrażona w ustawie. Stwierdzając niedopełnienie przez przedsiębiorcę obowiązku ustawowego, Prezes Urzędu jest zatem zobowiązany do nałożenia na dany podmiot kary pieniężnej w stałej wysokości określonej na kwotę 10.000,00 zł. Dla wymierzenia kary nie ma więc znaczenia ocena stopnia szkodliwości czynu, stopnia zawinienia, dotychczasowego zachowania odwołującego, czy jego możliwości finansowych.

Jeżeli natomiast chodzi o zarzut związany z niezastosowaniem przez Prezesa Urzędu instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, to pokrótce wyjaśnić należy zasady jej stosowania oraz zakres kontroli sądowej.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że odstąpienie od wymierzenia kary stanowi wyraz tzw. uznania administracyjnego, rozumianego jako uprawnienie organu do wyboru konsekwencji prawnej. Uznanie to stanowi zatem sferą dyskrecjonalności, w ramach której organ władzy publicznej ma swobodę wyboru skutku prawnego, jaki w konkretnej sprawie będzie wiązał się z zaistnieniem danych okoliczności. Co istotne Prezes Urzędu nie ma obowiązku skorzystania z odstąpienia od wymierzenia kary, nawet wówczas gdy spełnione są przesłanki określone w przywołanym przepisie art. 56 ust. 6a ustawy. Wynika to z wykładni literalnej normy, która wskazuje, że prezes urzędu jedynie „może” odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej. Nie jest to więc tzw. decyzja związana, do której wydania obligują obowiązujące przepisy prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2019 r., sygn. akt I NSK 95/18, opubl. system Legalis, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGA 1040/20, z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VII AGA 763/18, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15).

Pozostawienie oceny spełnienia przesłanek do odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej organowi regulacyjnemu, nie oznacza jednak, że ocena zasadności i legalności skorzystania z tej instytucji wyłączona jest spod kompetencji sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13, z dnia 06 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17). Należy jednak mieć tu na uwadze, że celem ustawodawcy umieszczającego decyzję w sferze uznania administracyjnego jest poszerzenie władzy organu, a konsekwencji kontrola sądowa w tym wypadku nie może sięgać głęboko, gdyż w innym wypadku instytucja uznania administracyjnego stałaby się iluzoryczna. Jak szeroko uzasadnił to Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. akt I NSK 95/18 (op.cit), należy tu pamiętać że to Prezes Urzędu kształtuje politykę wymiaru kar wobec przedsiębiorców popełniających delikty administracyjne. Dlatego przepis art. 56 ust. 6a ustawy należy interpretować z uwzględnieniem zasady sprawności i rzetelności działania instytucji publicznych, a także zasad równowagi i podziału władzy. Dlatego też interwencja sądu w treść decyzji organu regulacyjnego powinna następować dopiero wtedy, gdy nosi ona znamiona dowolności tj. opiera się na arbitralnych przesłankach, zawiera zdawkowe i ogólnikowe uzasadnienie, odwołuje się do nieudowodnionych informacji itp. Dla takiej ingerencji konieczne jest zatem nie tylko wykazanie, że zachodzą przesłanki spełnione w omawianym przepisie, ale również że organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Szerzej ujmując oznacza to, że Sąd rozpoznający odwołanie od decyzji organu, co prawda jest władny zmienić tę decyzję, jakkolwiek ku temu konieczne jest wykazanie, że podmiot zaprzestał naruszania prawa lub zrealizował obowiązek, stopień społecznej szkodliwości czynu jest znikomy, a nadto że pozwany organ przekroczył zasady uznania administracyjnego. Należy przy tym pamiętać, że omawiana instytucja

stanowi wyjątek, który powinien być stosowany jedynie wówczas, gdy nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej na jakimkolwiek poziomie z podstawowymi funkcjami kary, o czy szerzej w dalszej części uzasadnienia. Warto w tym miejscu odnotować także że odstąpienie od wymierzenia kary nie może być mylone i nie może stanowić podstawy do miarkowania kary pieniężnej, a jedynie uprawnia Prezesa urzędu do nie nakładania jej w ogóle. Inaczej ujmując na podstawie tego przepisu nie można obniżyć kary pieniężnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 15 października 2014 r. III SK 47/13, opubl. LEX nr 1540636).

Przechodząc do podstaw do odstąpienia od wymierzenia kary, to zgodnie z treścią art. 56 ust 6a ustawy to pierwszymi, mogącymi występować alternatywnie przesłankami, jest zaprzestanie naruszania prawa lub realizacja obowiązku przez adresata kary. W stanie faktycznym jak w omawianej sprawie, kiedy to odwołująca nie wykonała w terminie obowiązków związanych ze zgłoszeniem zakończenia lub rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej wyjaśnić przy tym należy, że na gruncie drugiej w wymienionych podstaw odstąpienia od wymierzenia kary odróżnić należy pojęcie niedopełnienia obowiązku jako przesłanki ogólnej do nałożenia kary pieniężnej, od niewłaściwej realizacji obowiązków ustawowych, co wiąże się min. z nieterminowym lub niepełnym ich wykonaniem. Samo niedopełnienie obowiązków ustawowych wymienionych w art. 56 ust. 1 ustawy uruchamia postępowanie w sprawie nałożenia kary pieniężnej i obliuguje prezesa urzędu do jej nałożenia, natomiast późniejsze zrealizowanie tych obowiązków stanowi uprawnienie do odstąpienia od wymierzenia kary, którą w innym przypadku Prezes Urzędu byłby obowiązany nałożyć (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2014 r. sygn. akt III SK 47/13, sygn. akt III SK 47/13, z dnia 06 lutego 2018 r. sygn. akt III SK 7/17, Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 842/15, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15).

Kolejną, konieczną, przesłanką odstąpienia od wymierzenia kary jest znikomy stopień społecznej szkodliwości czynu. Przesłanka ta nawiązuje do dyrektywy wymiaru kary w koncepcji prawa karnego, dlatego też powszechnie przyjmuje się, że przy jej interpretacji konieczne jest odwołanie się do sposobu weryfikacji stopnia szkodliwości czynu wypracowanego na gruncie art. 115 k.k. Oznacza to konieczność odniesienia się do rodzaju i charakteru naruszonego dobra, rozmiaru wyrządzonej szkody, sposobu i okoliczności popełnienia czynu, wagi naruszonych obowiązków, postaci zamiaru, motywacji sprawcy oraz rodzaju naruszonych reguł ostrożności i stopnia ich naruszenia. Wszystkie te kryteria powinny zostać uwzględnione, albowiem konieczna jest ocena całościowa, odnosząca się do całokształtu okoliczności sprawy. Niemniej jednak w orzecznictwie wskazuje się, że jednym z podstawowych czynników mających istotne znaczenie dla dokonania właściwej oceny czynu sprawcy jest rodzaj i charakter naruszonego dobra chronionego prawem (zob. np. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 09 grudnia 2021 r. sygn. akt VII AGa 1040/20, z dnia 16 stycznia 2018 r. sygn. akt VII AGa 763/18, z dnia 07 września 2016 r. sygn. akt VI ACa 974/15). Powszechnie także przyjmuje się, że przy ocenie przesłanki znikomej szkodliwości społecznej czynu Prezes Urzędu dysponuje pewnym luzem decyzyjnym, a dalej nawet w przypadku stwierdzenia jej ziszczenia się, uznaniem administracyjnym przy wyborze wariantu rozstrzygnięcia tj. nałożenia kary lub odstąpienia od jej wymierzenia.

Przedstawione wywody wskazują, że dla skorzystanie z instytucji odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej nie ma znaczenia ewentualna polityka prowadzona przez Prezesa Urzędu, jego interpretacja obowiązującego prawa, czy nieprawidłowości w działaniu organu (vide uzasadnienie zarzutu k. 20v). Natomiast odnośnie zasadniczej przesłanki znikomej społecznej szkodliwości czynu odwołująca powołała się jedynie na okoliczność, że w wyniku zaniechania przezeń przepisów prawa nie doszło do uszczuplenia jakiegokolwiek wartości i należności publicznoprawnej. Twierdzenie to nie może jednak w ocenie Sądu przesądzać o niskiej społecznej szkodliwości czynu.

Pamiętać należy, że w tym kontekście ocenie Sądu podlega dobro chronione prawem, jakim jest terminowość i rzetelność uzyskiwania przez Prezesa Urzędu informacji o eksploatacji infrastruktury paliw ciekłych. Podstawowym celem art. 43e Prawa energetycznego jest bowiem zapewnienie Prezesowi Urzędu wiedzy o infrastrukturze w celu wykonywania zadań ustawowych związanych z koordynacją rozwoju infrastruktury rynku paliw ciekłych. Prezes z racji spoczywających na nim obowiązków ustawowych musi posiadać pełną i aktualną wiedzę o nadzorowanym przez niego rynku paliw ciekłych. Nieprzekazywanie i przekazanie nieprawdziwych danych niewątpliwie utrudniało realizację tych zadań. Opóźnienie w przekazaniu informacji godzi w interesy odbiorców i kontrahentów oraz godzi w zasadę pewności obrotu gospodarczego. Co więcej to naruszenie utrudniło również sprawne wykonywanie

ustawowych zadań przez organy, o których mowa w art. 23 r ust. 3 Prawa energetycznego, które są zobowiązane do przekazywania Prezesowi Urzędu posiadanych informacji i dokumentów, mogących posłużyć stwierdzeniu czy nastąpiło naruszenie warunków prowadzenia działalności koncesjonowanej (o czym mowa w art. 43e ust. 3 Prawa energetycznego). W tym kontekście nieaktualne i nieprawdziwe informacje o infrastrukturze technicznej używanej do prowadzenia działalności koncesjonowanej miały niewątpliwie wpływ także na wykonywanie zadań nałożonych na te organy. Racje na Prezes Urzędu, iż na wskutek działań i zaniechań spółki był więc pobawiony elementarnej wiedzy umożliwiającej skuteczne prowadzenie weryfikacji działalności przedsiębiorstwa energetycznego, co mogło mieć wpływ na ogólną sprawność regulacji jako stosowania określonych ustawą środków prawnych służących do zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, prawidłowej gospodarki paliwami oraz ochrony interesów odbiorców.

W tym kontekście nie bez znaczenia pozostaje także pewność obrotu dla pozostałych jego uczestników. Informacje przekazywane w trybie art. 43e ustawy są bowiem ogólnodostępne i umożliwiają konsumentom kontrolę cystern dostarczających paliwo na określoną stację paliw ciekłych. Ujawnienie takich pojazdów przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki w powiązaniu z faktem, że mamy do czynienia z dzielnością koncesjonowaną, stanowi swoistego rodzaju gwarancję. Oczywiście jest, że organ koncesyjny, wyrażając zgodę na wytwarzanie, magazynowanie lub obrót paliwami ciekłym, daje pełną gwarancję prowadzenia działalności gospodarczej niestanowiącej zagrożenia dla naturalnego środowiska, zdrowia ludzi oraz interesu nabywców. Po to są wprowadzone poszczególne kategorie działalności koncesjonowanej, aby chronić klientów i ich pojazdy, a ostatecznie bezpieczeństwo komunikacji i środowisko. Przekłada się to także na surowszą ocenę staranności wymaganej od takiego przedsiębiorcy.

Oceniając szkodliwość czynu jakiego dopuściła się spółka Sąd uwzględnił, że działania i zaniechania spółki dotyczyły aż sześciu pojazdów. Co do części z nich nie podano aktualnych informacji dotyczących zaprzestania ich użytkowania, co do pozostałych informacji dotyczących wprowadzenia do użytkowania, a w odniesieniu do jednego pojazdu w ogóle podano informacje nieprawdziwe. Co więcej od chwili nastąpienia zdarzeń, które powinny inicjować określone działania informacyjne spółki, minęło kilka miesięcy, a nawet lat. Nie mamy tu zatem do czynienia z incydentalnym, krótkotrwałym pozbawieniem organu koniecznych informacji. Wprowadzenie przez ustawodawcę tak krótkiego, bo 7-mio dniowego terminu dla aktualizacji danych, ma określony cel i świadczy o wysokiej wadze, jaką nadał tym informacjom ustawodawca. Przede wszystkim służą one bieżącej realizacji zadań ustawowych przez Prezesa Urzędu, a postawa spółki osiągnięcie tegoż skutku uniemożliwiła. Dlatego też tak duże znaczenie przy ocenie wagi naruszenia przez odwołującą, miała kwestia tego, z jak dużym uchybieniem terminu mamy do czynienia.

Jak wskazano we wstępnej części uzasadnienia w odwołaniu strona praktycznie w ogóle nie przywołała okoliczności, które miałyby przemawiać za odstąpieniem od wymierzenia kary. Sąd uzupełniająco miał jednak w tym względzie na uwadze treść pisma z dnia 25 lipca 2022 r. złożonego w toku postępowania administracyjnego (k. 35). Niemniej jednak odstąpienia od karania nie uzasadnia powoływanie się przez stronę na to, że nastąpiła zmiana personalna na stanowisku osoby obowiązanej do składania omawianych informacji. Niewłaściwe wykonywanie obowiązków przez pracownika nie może ekskulpować odpowiedzialności. Wręcz przeciwnie, brak odpowiedniego przeszkolenia i nieprzekazanie wiadomości pracownikowi, lub po prostu brak doświadczenia tegoż pracownika potrzebnego do wykonywania obowiązków sprawozdawczych w imieniu spółki, wskazuje na naruszenie przez przedsiębiorcę wymaganej staranności i sumienności. Zakres tych wymagań należy odnosić do powinności nałożonych na podmiot profesjonalny. Odwołująca decydując się na pozostawienie określonego obszaru swojej działalności bez należytego nadzoru, musi liczyć się z możliwością poniesienia konsekwencji prawnych, tak jak to ma miejsce w niniejszym przypadku. Na przedsiębiorcy jako profesjonalistcie ciąży obowiązek stworzenia takiej organizacji pracy, aby wykluczyć możliwość zaniechania nałożonych nań obowiązków ustawowych.

Sąd miał także na uwadze, że w odniesieniu do nieprawdziwego zgłoszenia rozpoczęcia eksploatacji cysterny drogowej, dopiero w wyniku czynności wyjaśniających podjętych przez Prezesa Urzędu, odwołująca się spółka wycofała się z dokonanego zgłoszenia. Zaniechania związane z błędnym informowaniem o posiadanym taborze pojazdów, w odniesieniu do – co jeszcze raz powinno wybrzmieć – profesjonalnego, koncesjonowanego podmiotu, są niedopuszczalne. Skutkują one zakłamaniem stanu faktycznego prowadzonej działalności, wprowadzając w błąd tak

Prezesa Urzędu, jak i inne organy, co w efekcie może prowadzić do braku podjęcia niezbędnych działań, lub też ich podjęcia w nieuzasadnionych przypadkach.

Również stopień winy odwołującej nie oscylował wokół culpa levissima, ale raczej ocenić go trzeba na poziomie rażącego niedbalstwa, albowiem jako koncesjonariusz musi gwarantować zgodność z prawem prowadzonej reglamentowanej działalności tak wobec swoich kontrahentów, jak i organów państwa.

Powyższe prowadzi do konstatacji, iż stopień szkodliwości czynów jakich dopuściła się (...) sp. z o.o. sp.k. nie może być uznany za znikomy. Zgodzić należy się zatem z pozwanym Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki, w którego ocenie w sprawie nie wystąpiły przesłanki konieczne do zastosowania przywołanego przepisu. Sąd podkreśla przy tym ponownie, że skorzystanie instytucji odstąpienia od wymierzenia kary stanowi wyraz tzw. uznania administracyjnego. Oznacza to, że dla zmiany decyzji Prezesa w tym zakresie nie wystarczyło tylko wykazanie spełnienia przesłanek z art. 56 ust. 6 a ustawy (co zdaniem Sądu w sprawie nie nastąpiło), ale równocześnie trzeba wykazać, że Organ przekroczył granice wspomnianego uznania. Takie okoliczności w sprawie nie zostały przedstawione.

Odnosząc się do drugiej grupy zarzutów odwołania, które koncentrowały się na naruszeniu przywołanych przepisów postępowania administracyjnego, Sąd wskazuje że nie miały one wpływu na wydanie rozstrzygnięcia. Oczywiście nie ulega wątpliwości, że organ administracyjny przed wydaniem decyzji powinien w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy. Zaniechanie tym obowiązkom mogłoby mieć jednak wpływ na wynik postępowania sądowego tylko o tyle, o ile prowadziłyby do uchylecia zaskarżonej decyzji. Natomiast uchylene decyzji w całości lub w części następuje wyjątkowo. Co do zasady dotyczy to sytuacji, w których występuje istotna wadliwość decyzji, która w postępowaniu administracyjnym uzasadniałaby stwierdzenie jej nieważności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 29 maja 1991 r., sygn. akt III CRN 120/91, opubl. OSNCP 1992, Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z 11 sierpnia 1999 r., sygn. akt I CKN 351/99, opubl. OSNC 2000, Nr 3, poz. 47). Uchylene decyzji w całości powinno zatem nastąpić wówczas, gdy wydanie jej nastąpiło bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa materialnego, jak i również wtedy, gdy została ona skierowana do podmiotu niebędącego stroną w sprawie, a także gdy dotyczy sprawy już poprzednio rozstrzygniętej inną decyzją ostateczną. Podstawą do uchylecia decyzji Prezesa Urzędu jest także potrzeba dokonania w całości niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy ustaleń (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 sierpnia 2009 r., sygn. akt III SK 5/09, opubl. LEX nr 794890). Jeżeli nie zachodzą wskazane podstawy do uchylecia decyzji, to Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów obowiązany jest na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego dokonać własnych ustaleń faktycznych i prawnych. Przede wszystkim Sąd nie ogranicza się jedynie do sprawdzenia prawidłowości postępowania administracyjnego. Przed sądem powszechnym sprawa rozpoznawana jest według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a przedmiotem nie jest kontrola legalności decyzji administracyjnej, jak to ma miejsce przed sądem administracyjnym. Celem postępowania sądowego jest więc merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Do Sądu ostatecznie należy zastosowanie odpowiedniej normy prawa materialnego, na podstawie wyjaśnienia podstawy faktycznej, obejmującej wszystkie elementy faktyczne przewidziane w hipotezie tej normy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 maja 2021 r., sygn. akt I NSKP 7/21, opubl. Lex nr 3225327).

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 108 w zw. z art. 98 i 99 k.p.c. W myśl tych przepisów strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w wysokości 720 zł ustalone w oparciu o § 14 ust. 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015, poz. 1804 z zm.).

Odnosząc się do żądania pełnomocnika Prezesa Urzędu o zasądzenie wynagrodzenia w podwójnej wysokości stawki (k. 115v) w pierwszej kolejności należy wyjaśnić, że podstawy podwyższenia stawki minimalnej wynagrodzenia dla radców prawnych określa § 15 ust. 3 przywołanego rozporządzenia. Uwzględniając wytyczne tego przepisu Sąd uznał, że ani charakter sprawy, ani stopień zaangażowania pełnomocnika w jej rozstrzygnięcie, czy też jego nakład pracy, nie uzasadniały żądania. Sąd rozważył przy tym, czy nakład pracy pełnomocnika, związany z dwukrotnym

przeprowadzeniem rozprawy był odpowiednio wyższy, niż gdyby sprawa była rozpoznawana tylko na jednym posiedzeniu i nie doszedł do takiego wniosku. Niniejsza sprawa nie była skomplikowana pod względem faktycznym, a jej materiał dowody ograniczał się właściwie do kilku dokumentów zgromadzonych w aktach administracyjnych. W sprawie nie były przeprowadzane dowody osobowe, rozprawy sądowe trwały po kilka minut. Oznacza to, że czas poświęcony na przygotowanie rozprawy i czynności podjęte w sprawie nie miały charakteru wyjątkowego, wykraczającego poza zazwyczaj występujące w sprawach tego rodzaju. Sąd miał przy tym na uwadze wysoki stopień profesjonalizmu i szczegółowość pism procesowych składanych przez pełnomocnika Prezesa, jakkolwiek z urzędu wiadomym mu jest, że z uwagi na charakter spraw prowadzonych przed tut. Sądem, w których Prezes Urzędu Regulacji Energetyki jest stroną, przedstawione w nich wyjaśnienia i rozstrzygnięcia zagadnień prawnych, są powtarzalne. Natomiast zastosowanie stawki wyższej od minimalnej wymaga wskazania na przewyższający przeciętną miarę nakład pracy pełnomocnika, zwiększoną ilość podjętych przez niego czynności i ich jakość, wymagający ponad przeciętnych starań, pod względem faktycznym lub prawnym, charakter sprawy i znacząco istotny wkład pełnomocnika w przyczynienie się do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia.

24.02.2023 r.

SSO Małgorzata Brzozowska

Sygn. akt XVII AmE 179/22

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

24.02.2023 r.

SSO Małgorzata Brzozowska